

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO (LETO) XXXI. (25)

No. (štev.) 19

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

11. maja 1972

27-krat blagoslovljeno trpljenje

Sedemindvajset let protikomunističnega slovenskega trpljenja mineva v majskih dneh. Minevajo leta, a trpljenje traja naprej. Poleg dosedanjega se porajajo spet nove in drugačne skrbi. Med vojsko in med revolucijo je bilo trpljenje bolj vidno, sedaj se zapira v srca. Zacetile so se rane, ostali pa so spomini. V srcih in v mislih še vedno boli in kljuje. Zamenjavamo koledarje, a spominski dnevi se vsako leto ponavljajo. Bog daj, da jih ne bi pozabili!

Samo po človeško ali brez vere trpeto trpljenje vodi v obup ali v samomor. Iz vere pa vemo, da nobeno trpljenje ni samo sebi namen. Pri Bogu je vsako trpljenje le pot do dobrega cilja. Če naše skupno slovensko in vsak svoje trpljenje tako gledamo in živimo, potem bomo lažje sprejeli resnico, da je bilo teh naših sedemindvajset let trpljenja sedemindvajsetkrat blagoslovljenih. Ne vemo kje, kdaj in kako bo Bog vse to vdano darovanje preizkušenj porabil v dobro vseh, vemo pa, da smo s tem srolnili občestveno dolžnost: da s svojimi trpljenjem dopolnimo, kar manjka trpljenju Kristusovemu. Ne vemo, v čem se bo razodel blagoslov trpljenja, a vemo, da je trpljenje duhovni zaklad pri Bogu, katerega vrednosti se na zemlji ne moremo zavedati. Izkoristimo ta naš skupni kapital žrtev. Naložimo ga v skupno slovensko banko s centralo v Sloveniji in s podružnicami povsod po svetu, koder je kak Slovenec, ki trpi in trpljenje daruje Bogu — bratom v blagoslov.

V izseljenstvu nam je v vzpodbudo zgled izseljenjskih skupin in posameznih izgnancev v vsej zgodovini, ki so prav zaradi trpljenja ustvarili izredne duhovne in umetniške dragocenosti. Tudi v tem vidimo, da vse povojno trpljenje ne sme zastati v žalovanju in v spominih, ampak ga moremo spreminiti v gonilno silo vsega našega pozitivnega dela. Obrnimo trpljenje v tiste namene, zaradi katerih smo ga sprejeli pred 27 leti. Darujmo ga zase, za svoje, za tiste, ki so v slepoti ali v hudobiji trpljenje povročili, darujmo ga za namene Cerkve — ali enostavno — darujmo ga Bogu, da On razpolaga z našimi majhnimi trpljenji, ki so v naših očeh tako velika, v Očetovih pa le zadoščevanje za grehe ali prošnja za prihodnje milosti. Prosimo, da bi vsako trpljenje sprejeli vdani v voljo božjo! Kako lahko je to zapisati. Kako težko pa je to uresničiti, ko je človek sam potegjen v preizkušnjo. Ne prosimo, da bi nam bilo s trpljenjem prizaneseno, saj vemo, da nam ne bo in da nimamo pravice prositi za takšno izjemo, ampak prosimo, da bi po zgledu mrtvih in živih trpečih, imeli zadosti notranje moči in vere, da tisto trpljenje, ki se mu ne moremo izogniti, darujemo Bogu v čast ter sebi in vsem bratom v duhovno korist.

Tudi sami smo še vedno in bomo vedno bolj potrebni, da utrjujemo družine in skupnost z osebnimi in skupnimi žrtvami. Čim bolj komodno življenje bomo imeli, toliko več nas bo stalo ohraniti v dolžni višini versko, moralno, mladinsko, kulturno in splošno narodno življenje. So stvari, ki jih ne moremo doseči brez smisla za odpoved. V osebnem, v družinskem in v skupnem življenju izkoristimo trpljenje, kateremu se ne moremo izogniti. Sprejmemo vse žrtve, ki so potrebne za zdravno versko in moralno življenje. V čem bi se sicer razlikovalo naše prenašanje povojnega trpljenja od prenašanja razočaranih partizanskih idealistov? Če so oni zaradi svojega nazora primorani preklinjati čakati smrti ali poginiti sebe in otroke v samomoru, potem smo mi prav tako zaradi svojega prepiranja dolžni nositi trpljenje kot znaten delež življenja. Saj vemo, da je krščanstvo nauk križa. Pa ne samo križa, ampak tudi vztrajanja!

Obletnica odhoda iz domovine nas sili, da obnovimo misel na trpljenje tistih in sedanjih dni, ki so le posledica

MLADINA JE DUŠA SLOVENSКИH DOMOV

GOVOR ING. JERNEJA DOBOVŠKA NA OBLETNICI DOMA V CARAPACHAY-U

Ko smo se danes zbrali, da proslavimo dvanajstletnico obstoja karapačjskega doma, se spominjamo odločne volje naših staršev, ki so ta dom zgradili, da bi se v njem zbirale slovenske družine in se njih otroci utrjevali v verskem, ideološkem in kulturnem pogledu. Priznati moramo, da so žrtve ustanoviteljev tega doma dosegle zaželene cilje: karapačjski dom je ves ta čas krepko izpričeval življenje in delovanje slovenskega človeka. Kaj nam pomeni slovenski dom?

Pomeni nam velik plamen, pomeni nam središče slovenstva v Argentini. Toda toploto in moč mu dajejo slovenske družine, ki so njega jedro. Če je jedro, to je slovenska družina, močno, bo dom lahko uspešno vršil svojo nalogo. Zdrava, idejno zavedna ter versko podkovana slovenska družina je sila in vzmet, ki vodi in je podlaga vsemu našemu življenju.

Mladina se že od prvih let zbira v domovih. Ali ni lepo gledati v slovenski šoli naše male? Čez 800 jih je v Velikem Buenos Airesu! Pod strehami Slovenskih domov si dopolnjujejo pouk, ki so ga najprej dobili v lastni družini. Spoznavajo bogastvo slovenske besede in lepoto slovenske zemlje. Utrjujejo se v znanju zgodovine Slovencev in njih tradicije. Spoznavajo slovensko tragedijo pred četrto stoletja, slišijo o pravilni sliki komunizma. Tako se bodo znali tudi pravilno odločiti v sedanjih časih v Južni Ameriki.

V naših domovih se zbirajo dekleta in fantje, organizirani v Dekliški in Fantovski organizaciji. So rojeni v Argentini, a so slovenske krvi. Želijo doprinesiti svoj delež, dati svojo silo in mlado moč za nekaj višjega.

Mladina je bodočnost sveta. Vsi tokovi, vse organizacije stremijo za tem, da bi si pridobili mladino. Vse politične, prosvetne ali druge organizacije, pri nas in po svetu, imajo svoj mladinski oddelek. Zakaj? Zato, ker je mladina važen činitelj za ves bodoči razvoj človeštva.

Mladina je kritična, a iskrena. Ne sprejme slepo vsega, kar ji ponujajo. Upira se nasilju in zatiranju. A ima ideale.

Pravi znani ameriški škof Fulton Sheen: „Pri kraju so dnevi, ko so vodili ljudi z obljubami. Začel se je čas, ko jih bodo vodili s klicem k junaštvu, odpovedi. Mladina hrepeni po priložnosti, da bi sebične koristi žrtvovala za stvar, ki je vredna!“ — tako škof Fulton Sheen.

Slovenščina na univerzi v Clevelandu

„Ameriška domovina“ je prinesla na uvodnem mestu članek, ki se zavzema za uvedbo slovenščine na Cleveland State University. Ta univerza ima odločbo, da mora vsak kandidat obvladati razmeroma dobro en tuj jezik. Med drugimi so Italijani, Madžari, Ukrajinci in Poljaki dosegli, da se med take, od univerze priznane tuje jezike, sprejme tudi njihov jezik. Univerza zahteva vsaj 30 slušateljev, da odpre tak tečaj, ki ima vrednost visokošolskega študija. Obiskujejo ga redni čla-

prvomajskih tednov 1945. Ne gre za to, da bi sebe pomilovali, žalovali nad tem, kar je bilo in se imeli za obsojene na trpljenje. A pomilovanja vredni bi bili, če bi mislili, da je bilo vse trpljenje brez smisla, če bi mislili, da se bomo ohranili brez žrtev, obsodbe vredni bi bili, če bi nas bilo sram svojega trpljenja in trpljenja pomorjenih ter trpljenja njihovih družin.

27 let življenja v tujini mineva v teh dneh. Naj nas to spomni in utrdi v prepričanju, da vsa ta leta pomenijo 27 krat blagoslovljeno trpljenje — za Slovence doma in v svetu!

J. Re.

Prav zato je tako važno, da mladina ne zapade lažnimv klicem, da svojega mladostnega navdušenja ne troši zaman.

Kaj je za našo mladino v Argentini vredno žrtve? Katere so tiste vrednote, za katere naj se naša mladina zavzame?

Brez dvoma je ena največjih vrednot, da si ohrani in krepki slovensko zavest, da jo bo kot zaklad prenesla v bodoče rodove! Biti mora ponosna na svoje slovensko poreklo. Dokler bo naša mladina ponosna, da so njeni starši Slovenci, se nam ne bo treba bati, da se bo za slovenstvo zgubila.

Poleg staršev naj bi prav slovenski domovi in organizacije v njih stremeli, da se naši mladini ta vrednota doprineše in vcepi. S treznim razpravljanjem in lepim zgledom se pri naših mladih mnogo doseže. Naša mladina je namreč notranje močno razgibana. O tem pričajo globoka vprašanja, katere so stavili petošolci v srednješolskem tečaju svojemu profesorju. Nadvse zaželeno bi bilo, da bi na ta in še druga vprašanja dobila mladina pravičen odgovor v naši sredi, da si ga torej ne bo treba iskati drugod!! Mladina prav v teh časih potrebuje pomoči in nasvetov starejših. In to je bil glavni nagib, da se je ustanovil Mladinski svet Društva Slovencev, ki bo pospeševal sodelovanje med starejšo in mlajšo generacijo.

Po lastni izkušnji vem, da je mladina zelo sprejemljiva za dobro besedo, rada se žrtvuje, če ve zakaj se ji je treba žrtvovati. V slovenskih domovih v Argentini se posveča veliko vzgojiteljev naši mladini. Naj bi se to delo ohranilo in se razširilo, čeprav je združeno z velikimi težavami. Uspehi prav gotovo ne bodo izostali.

Razveseljivo je dejstvo, da se mladina rada aktivno udeležuje pri delovanju v domovih. (Naj za primer omenim le Slovenski dom v Miramaru, kjer so trije odborniki mlajši od 22 let! Vsa je sprejel določeno delo, ki ga vestno in z veseljem izpolnjuje.

Prva doba, doba gradnje naših domov, je v glavnem zaključena. Vstopamo v drugo, težjo dobo, ko je treba dati našim domovom dušo. Kakor je otrok duša družine, tako je mladina duša slovenskih domov. Storimo vse, da bo ta duša, to je naša mladina, moralno zdrava, idejno odločna in versko globoka.

ni (z zahtevanimi predštudijami), ali pa izredni. Univerza ima namen odpreti tak tečaj za slovenščino prihodnje leto 1972/3, če se bo seveda priglasilo vsaj 30 slušateljev do konca maja t. l. Potem bo najela že za prihodnje leto za to posebnega profesorja.

„Ameriška domovina“ poziva Slovence, naj izkoristijo to priložnost in se priglasijo na ekonomski oddelek univerze, ki bo potem spravil zadevo v tek.

Ob tem mi v Buenos Airesu ponovno opozarjamo na tako priložnost, ki jo imamo Slovenci v Argentini s svojim slovenskim oddelkom na ukrajinski univerzi. Obiskovanje univerze je brezplačno. Slovenski oddelek ima predavanje ta semester vsak petek od 19 do 23 zvečer v Slovenski hiši na Ramón Falcónu. Predava prof. dr. V. Brumen Izbrana poglavja iz zgodovine slovenske filozofske misli ter prof. dr. T. Debeljak Slovensko zgodovino in Zgodovino slovenske književnosti. Predavanja so se začela prejšnji teden in je vpis podaljšan še do konca tega meseca.

Ameriški zgled naj pritegne slušatelje tudi humanistični-filozofski fakul-

El Papa y la información

Con motivo de día univesal de las comunicaciones sociales, que se celebrará el próximo domingo, 14 de mayo, el Santo padre Paulo VI, envió un mensaje a “todos los hombres de buena voluntad”. El papa previno hoy contra la “aceptación pasiva y sin críticas” de la información que los medios de comunicación facilitan “en un flujo virtualmente incesante”, e instó a buscar la verdad ya sea al proporcionar o recibir información.

El Papa dijo ya a través de la “verdad incuestionable” deseada por los hombres “legaremos poco a poco a la libertad que buscamos; libertad de la esclavitud, bien sea de la pasión humana o del prejuicio intelectual; libertad del temor al fracaso y la derrota; libertad de la dominación de las estructuras de poder de grupos de presión que buscan imponernos sus interpretaciones de la vida y los acontecimientos con poca preocupación por la verdad...”

“No es siempre fácil”, añadió el Papa, “justipreciar la verdad enteramente.” El Papa pidió que se combinara la “diligencia y la sinceridad” de los que informan y de los que son informados para “garantizar que la verdad, toda la verdad y nada más que la verdad, sean transmitidas”.

Papež in obveščanje

Ob priliki svetovnega dne obveščevalnih sredstev, ki bo prihodnjo nedeljo, 14. maja, je Sveti oče Pavel VI. naslovil posebno poslanico „vsem ljudem dobre volje“. V njej papež svari proti „pasivnemu in nekritičnemu“ sprejemanju informacij, ki jih moderna obveščevalna sredstva posredujejo „v nenehnem toku“ in je pozval da „naj se išče resnico, najsibodi v sprejemanju ali posredovanju informacij“.

Papež je zagotavljal da bomo preko „neoporečne resnice“, katero si ljudje želijo, „prišli postopoma k svobodi, ki jo iščemo. Osvobodili se bomo sužnosti najsibodi človeških pogledov ali miselnih predsodkov, osvobodili strahu pred neuspehom in porazom, osvobodili struktur vodilnih skupin, ki iščejo da bi nam vsilile svoje razlage o življenju in dogodkih, in ki jih malo briga resnica.“

„Ni vedno lahko“, je dodal sveti oče, „popolnoma presojeti resnico.“ Papež je prosil, naj bi se spremenila „pripravljenost in iskrenost tistih, ki poročajo, in tistih, ki so obveščani, da se zagotovi, da bo posredovana resnica, vsa resnica in samo resnica.“

Osemdesetletnica Alojzijevešča v Gorici

ZGODBA KRIŽEV IN USPEHOV

Pred kratkim je slovensko Alojzijevešče v Gorici slovesno obhajalo svojo 80-letnico. Je to nad vse pomemben jubilej ene najstarejših slovenskih ustanov na Goriškem, ki je mnogo pripomogla k slovenskemu življenju v tem predelu naše domovine, pa bila tudi deležna skupaj z narodom preganjanja in zatiranja.

V letu 1892 je bilo ustanovljeno Društvo Slovensko Alojzijevešče, ki je tudi takoj odprlo zavod, v katerem se je v začetku vpisalo 36 dečkov. Društvo in zavod sta rasla in pridobivala na ugledu, tako da je že leta 1912 zavod lahko bil razširjen, in dajal zatočišče številnim dijakom.

Prva nesreča ga je zadela med prvo svetovno vojno, go je bil zavod do tal porušen. Vendar slovenski duh ni klonil. Goriški rojaki so se lotili dela, in že leta 1923 je stal nov zavod, ki je tudi otvoril že notranjo šolo. A prava preizkušnja je šele prišla. Nastopila je doba fašističnega preganjanja. Leta 1930 je goriški prefekt Dompieri Alojzijevešče razpustil in zavod zasedel. Pozneje ga je prodal vojnemu ministarstvu, kateremu je poslopje služilo za vojašnico.

Leta 1945, po končani vojni, so Slovenci dosegli od zaveznških vojaških oblast, da jih je bil zavod vrnjen in je znova lahko deloval. A leta 1947, ko je Gorica znova prišla pod italijansko oblast, se je križev pot znova začel. Danes deluje Alojzijevešče v delu prvotne stavbe, a še tu mora društvo plačevati najemnino. Pogodba poteče leta 1974, in le Bog ve, kako bo tedaj zavod lahko deloval dalje.

Kako rešiti položaj? Morda zavod zgraditi drugje? Dr. Rudolf Klinec, predsednik odbora Alojzijevešča se ob tej priliki sprašuje: „Pa se smemo v vesti odpovedati temu, kar je naše ljudstvo zgradilo s tolikimi žrtvami in kar mu je bilo nasilno odvzeto? Ni li napočila ura, da se popravijo fašistične krivice, tudi ko gre za slovensko manjšino?“

teti Ukrajinske katoliške univerze v Rimu, podružnici v Argentini. Starost neomejena, dokumenti o srednji šoli (tudi učiteljske), se lahko predlože v originalnih jezikih brez nostrifikacij.

Slavnostna akademija

V nedeljo, 23. aprila je bila v Gorici slavnostna proslava 80letnice Alojzijevešča. Najprej je bila dopolne zahvalna sv. maša, katero je daroval msgr. Rudolf Klinec ob asistenci msgr. Močnika ter gg. Eržena in Juraka.

Slavnostna akademija pa je bila popoldne v nabit polni dvorani Kato-liškega doma. Na akademijo je poslal pozdravno pismo tudi goriški škof dr. Peter Cocolin, ki je tudi napisal:

„Ko se z globoko hvaležnostjo spominjamo tistih, ki so zamislili, ustanovili, vzdrževali in obnovljali zavod, voščim Alojzijevešču, da bi še v naprej bilo zvesto svojemu vzgojnemu namenu in tudi v teh časih igralo častno vlogo.

Vaš nadškof ve za vaše težave in jih bo skušal z vami reševati.“

Po pozdravu ravnatelja zavođa msgr. Močnika, je najprej nastopil goriški otroški zbor pod vodstvom učitelja I. Bolčine. Za tem je imel slavnostni govor profesor dr. Anton Kacin, ki je podal kratko zgodovino zavoda, in omenjal tudi nekatere može, ki so se v njem šolali, ali pa delovali kot profesorji: škofa Mahnič in Ujčič, Narte Velikonja, Joža Lovrenčič, Ivan Pregelj, Janko Kralj, Polde Kamperle in dr. Sledili so nastopi: najprej sta Alb'n Kale in Peter Klanjšček odigrala komični dvospev: Oba junaka. Nastopil je nato mešani zbor „Lojze Bratuž“ pod vodstvom prof. Stanka Jericija (v zavodu so delovali trije bratje Bratuž: Joško, France in Lojze).

Po kratkem odmoru se je biviši gojenec Bernard Šoban zahvalil za vzgojo, ki jo je bilo v zavodu deležno toliko mladih slovenskih ljudi. Za zaključek na so nastopili gojenci s šaljivo enodejanko „Prebrisanec“ ali zgodba o nesreči z žogo.

Posamezne točke programa je povezoval sedanji prefekt Alojzijevešča Danijel Pintar.

Ob 80-letnici ima zavod tudi namen, da bo v obliki brošure izdal obširno poročilo o svojem delovanju v zadnjih letih.

Alojzijevešču vsi Slovenci v sveu želimo, da bi še dolgo, dolgo let izpolnjeval svoje poslanstvo in vzgajal mladi slovenski rod za težko službo Bogu in narodu.

ODLOČEN NASTOP ZDA V VIETNAMU

BLOKADA SEVERNEGA VIETNAMA

Svernoameriška ofenziva, v kateri se je v enem mesecu posrečilo komunistom zavzeti severno provinco Južnega Vietnama z mestom Quang Tri, kjer so takoj proglasili „vlado Vietcong v Južnem Vietnamu“, se nepopustljivo nadaljuje. Komunisti pritiskajo na tri južnovietnamske province z mesti Kontum, An Loc in Hue ter jim gre za to, da bi Južni Vietnam presekali na dvoje.

Istočasno z ofenzivo v Južnem Vietnamu so komunisti poostri napadalne akcije tudi v Laosu in Kambodži, za katere opazovalci menijo, da sta tik pred komunističnim zavzetjem, če ne bo Severni Vietnam zaradi odpora južnih Vietnamcev prisiljen večji del svojih vojaških sil premakniti iz Laosa in Kambodže v Južni Vietnam, da bo mogel nadaljevati z ofenzivo.

V Parizu so pretekli teden Amerikanci in Južni Vietnamci znova sedli za zeleno mizo na mirovna pogajanja s Severnimi Vietnamci in Vietcongom, toda so jih znova prekinili „za nedoločen čas“, ker so spet ugotovili, da gre komunistom samo za propagandno in zavlačevalno taktiko, ne pa za resnična pogajanja za mir.

Zaradi izredno kritičnega vojaškega položaja v Južnem Vietnamu, iz katerega je Nixon odločen umakniti do konca letošnjega leta skoro vse ameriške vojake, imajo v Beli hiši in v Pentagonu zadnje dni mrzlične razgovore. Severnoameriški zunanji minister Rogers, ki je potoval po Zahodi Evropi, je iznenada prekinil svoje potovanje ter se vrnil v Washington. Bil je v Londonu, in Bonn, ni pa obiskal Pariza, Rima in Madrida.

Nixon je v svojem govoru 26. aprila t. l. po radiu in televiziji ponovno zatrdil, da Južnega Vietnama ne namerava preputiti komunizmu. To Nixonovo izjavo so pograbil v Severnem Vietnamu in trdijo, da tudi oni ne nameravajo komunistizirati Južnega Vietnama, temveč da hočejo samo to, da sedanja vlada odstopi in namesto nje dobi oblast koalicijska vlada, v kateri bodo tudi komunisti. Vsakdo ve, kakšen bi bil v tem primeru končni rezultat za Južni Vietnam.

Severnovenamski vrhovni poveljnik in minister Giap je ob proslavah 18. obletnice njegove zmage nad Francozi pri Dien Bien Fuju izjavil, da je on „porazil že tri severnoamerike predsednike in sedaj sem začel proces, s katerim bom zmagovito končal tudi Nixonovo vojno“.

„Ameriške bombe in predrzne grožnje ne morejo omajati odločnosti jun-

škega vietnamskega ljudstva“, je govoril Giap. „Prvo vojno smo končali 7. maja 1954, ko smo uničili francoske sile pri Dien Bien Fuju in s tem končali francosko kolonialno dobo v Indokini. Nato je vietnamsko ljudstvo porazilo Eisenhowerjevo neo-kolonialno invazijo, zatem smo zmagovito končali vojne načrte, temu pa je sledila naša zmaga nad Johnsonovo uničevalno vojno. Sedaj sem začel proces, s katerim uničujemo in bomo zmagovito končali tudi Nixonovo vojno ter tako totalno porazili vse ameriške imperialistične pustolovce“, je govoril Giap in zaključil: „Rezultat naših uspehov je ta, da so se vsi ameriški in Saigonski mirovni napor razpočili kakor milni balončki.“

V Washingtonu in drugih svobodnih prestolnicah se sprašujejo, kako je mogoče, da je kljub ogromni vojaški pomoči, ki jo Južnemu Vietnamu nudi ZDA, morala južnovietnamskega vojaštva tako nizka. Južni Vietnam ima z najmodernejšim orožjem opremljeno vojsko nad en milijon mož, toda doživlja hude poraze od severnovietnamskih komunistov, ki se borijo istočasno na treh bojiščih v Vietnamu, Laosu in Kambodži. Stotisoči civilnega prebivalstva pa se umikajo pred prodirajočimi komunističnimi divizijami proti jugu ter večajo že itak silno revščino ondofnega prebivalstva.

Da ne bi tkim. vietnamizacija končala z neuspehom, se je Nixon končno odločil in minuli ponedeljek na ameriškem radiu in televiziji objavil, da je ukazal minirati severnovietnamska pristanišča in jih blokirati z ameriškim vojnimi ladjami. Prav tako je objavil, da je dal ukaz preprečiti dobave sovjetskega orožja in drugega vojnega materiala Severnemu Vietnamu po železnici ali kakor koli drugače.

Nixon je del svojega govora namenil direktno Sovjetom ter med drugim izjavil: „V Vietnamu ne gre za sovjetske vojake, pač pa gre za 60.000 ameriških vojakov. Kakor priznavamo Sovjetom, da se borijo za svoje interese, tako zahtevamo, da nam Sovjeti priznajo pravico boriti se za naše interese. Kakor nihče ne pričakuje, da Sovjeti ne bi pomagali svojim zaveznikom, tako zahtevamo od Sovjetov, da ne pričakujejo, da tudi mi ne bi pomagali našim zaveznikom. Toda, nobena velesila naj ne pomaga svojim zaveznikom za napadanje, temveč le za obrambo.“

Nixon je svoj govor zaključil: „Ne bomo prestopili meje, ki loči zavezništvo od izdajstva.“

Mednarodni teden

Turška vlada je bila prva, ki je izvršila smrtno kazen nad komunističnimi gverilci. V Ankari so pretekli teden obesili tri komunistične gverilce, kljub protestom mnogih komunističnih in filokomunističnih ustanov in organizacij po svetu.

Izraelska predsednica Golda Meir je bila na obisku pri romunskem komunističnem diktatorju Ceaucescu v Bukarešti ter je po vrnitvi v Jeruzalem izjavila, da je romunska vlada pripravljena igrati vlogo zveznega člena v morebitnih mirovnih naporih na Bližnjem vzhodu.

Najvišje letne plače imajo severnoameriški ravnatelji velikih industrijskih družb. New York Times je naštel nekatere: direktor General Motors 822.000 dolarjev, ravnatelj ITT 813.000, predsednik Forda 920.000, ravnatelj in podravnatelj drugih podjetij med 121.000 in 420.000 dolarjev.

Urugvajski predsednik Bordaberry si je v urugvajskem parlamentu utrdil položaj, ko so trije senatorji in 20 poslancev opozicijske Blanco stranke objavili, da ga bodo podpirali. Bordaberry ima sedaj na svoji strani absolutno večino v kongresu: v senatu 16 od 31 senatorjev in v poslanski zbornici 61 od 99 poslancev.

Sef ameriške FBI, J. Edgar Hoover, je umrl pretekli torek, 2. t. m., v Washingtonu, 77 let star. Bil je prvi ameriški državljani, ki so mu izkazali poslednje časti kakor ameriškim predsednikom: krsto z njegovim truplom so postavili na mrtvaški oder v kongresni rotundi.

Vojaški strokovnjaki zahodnih vele-sil ugotavljajo, da ima ZSSR trenutno več svojega vojaštva na meji proti Kitajski, kakor v Vzhodni Evropi. Na kitajsko-sovjetski meji ima Moskva razporejenih 44 divizij, v vzhodnoevropskih satelitih pa 31 divizij.

Na italijanski slovošnih volitvah, ki so bile minulo nedeljo do ponedeljka opoldne, so volilci glasovali takole:

Demokristiani 38% (135 senatorjev, enako kot l. 1968); komunisti 29% (94; 7 manj); socialisti 9% (33; enako); demokristični socialisti 5% (11; 2 manj); liberali 4% (8; 8 manj); republikanci 3% 5; 3 več) in neofašisti 9% (26; 13 več).

IZVOZ V SLOVENIJI

Vpliv devalvacije v Jugoslaviji se ugodno kaže v povečevanju slovenskega izvoza. V marcu je izvoz znašal 610 milijonov dinarjev, kar je za 14% več kot je bil v februarju in za 68% več kot v marcu 1970. Toda kljub temu je izvoz še vedno za 19% manjši kot uvoz, ki je marca znašal 749 milijonov dinarjev.

— Tudi malodušnost lahko izvira iz napuha.

Sv. Tomaž Akvinec, II, II, 133, 1 ad 3.

Mednarodni gverilski kongres

V JEZUITSKEM INŠTITUTU V FIRENCAH

Teroristično delovanje komunistične gverile se je v minulih mesecih stopnjevalo po vsej latinski Ameriki, prav tako v Afriki, v ZDA in drugod. Ta povečana gverilska komunistična aktivnost je posledica mednarodnega kongresa, ki je bil lanskega oktobra v Firencah v Italiji.

Mednarodni gverilski kongres so komunistični gverilci pripravili v največji tajnosti ter je o njem poročilo objavila glasilo majhne italijanske marksistične gverilske skupine „Delavska moč“ takoj, ko je bil končan. Poročilo je bilo tako kratko, da ni vzbudilo zanimanja javnosti ter bi vsa zadeva ostala neznana, če ne bi britanski časnik Alain Cass vrtil po njej in ugotovil nekatere podrobnosti in okoliščine, ki so se spremenile v pravo senzacijo. Svoje izsledke je Cass nato objavil v „Daily Expressu“ 17. aprila t. l., ponatisnilo jih je pa seveda tudi italijansko časopisje.

Rimski časopis „Lo Specchio“ je npr. v izdaji 26. aprila objavil dolgo poročilo pod naslovom „Tupamari v duhovniški halji“, iz katerega je razvidno, da so se „lanskega oktobra zbrali pod dobrotno streho nekega verskega instituta v Firencah rdeči dinamiterji in revolucionarji iz vseh delov sveta.“

Ustanova, ki je dala streho komunističnim teroristom, je Institut Stensen, ki ga je ustanovil in ga vodi jezuit Alessandro Dall'Olio, kjer je zasedal „mednarodni kongres“, ki ga je organizirala marksistična skupina „Delavska moč“ in katerega so se udeležile najbolj aktivne revolucionarne in teroristične skupine sveta.

Namen kongresa je bil študij organiziranja skupin in teroristične dejavnosti po vsem svetu, v Italiji sami pa bi morale teroristične skupine izpeljati revolucionarno vstajo še pred nedeljo.

ZAHVALA

Dnevi, ki sem jih preživel v veliki slovenski družini v Buenos Airesu, so za menoj. Čutim dolžnost, da se zahvalim vsem, ki so mi izkazali gostoljubje, posebno vsem slovenskim domovom, šolam in organizacijam. Posebno pa se zahvalim slovenski mladini, ki mi je dala priliko, da sem ji mogel govoriti. Prijateljski razgovori so le potrdili misel, ki sem jo tolikokrat poudaril — da smo drug drugemu potrebni in drug od drugega odvisni. V tej zavesti, če bo v nas ostala močna, je največje upanje za bodočnost.

Z najlepšimi pozdravi vsem

vdani Karel Mauser

V ŽENA IN NJEN SVET

Anica Kraljeva

IZ OČI V OČI

Predavanje pri Zvezi žena in mater

Značilna poteza današnjega človeka je ta, da beži pred samoto. Ne prenese tišine. Se zdi kakor bi se v ropotu, ob odprtem radiu ali televiziji počutil bolj mirnega. Starši se celo pritožujejo, da se otroci učijo ob zvokih glasbe, najraje ritmične.

Ali je to strah pred samim seboj? V tišini si sam, misliš, greš vase, odkrivaš sebe v dobrem in v slabem. Sočlenje s samim seboj ni vedno prijetno, za masikoga zelo neprijetno, ker v pogovoru s samim seboj ne moreš lagati, v takih trenutkih se odkritost ne da odgnati, je nekaka izpoved samemu sebi. In svoji vesti ne moremo ugovarjati, čeprav bi radi svoja slaba dejanja opravičevali.

Eva, prva žena, ki si je izbrala pot preganstva v svet greha, je sleherni ženi zapustila dediščino slabosti v trenutkih skušnjav, iz katerih jo lahko samo milost božja rešuje. Ker je Eva zapeljala tudi Adama, nosijo to slabost tudi vsi Adamovi nasledniki. Oba sta nam, človeškemu rodu, zapustila, da smo po naravi slabeu nagnjeni. Vendar, tako si jaz drznem misliti, da so nagnjenja k slabemu v ženi drugačne narave kakor v možu. Moška slaba dela so bolj vidna, celo bolj preprosta, ženska pa so bolj prikrita, manj drzna, celo s sladkim smehljajem, včasih pod videzom dobrote, celo pobožnosti. Fran-

coski pisatelj François Mauriac, je napisal knjigo „La Pharissienne“ (Farizejka), psihološko delo, v katerem opisuje ženo meščanko, vso vneto za dobra dela in pobožnosti. Vsi so jo občudovali, njena dela so bila znana — vendar pisatelj odkrije in s psihološkimi dokazi utemelji, da je bilo njeno delo zgolj iz samoljubja in želje po občudovanju.

Priložnosti za večje ali manjše slabosti nam prinaša sleherni dan. Mnogokrat je lažje delo zunaj doma kakor ono domače drobno, ki se dan za dnem ponavlja v istem ritmu. Moževi problemi, kakor tudi problem vsakega posameznega otroka obtežujejo tudi mater. Največkrat je prav ona tista, od katere otroci pričakujejo takojšnjega odgovora, takojšnje rešitve zapletenega vprašanja, ki so ga morda med sošolci razpravljali.

Na vprašanje današnje mladine ni lahko odgovarjati. Odgovori zahtevajo včasih pomisleka ali celo posvetovanja, ker sedanji mladinski problemi se marsikdaj močno razlikujejo od onih v prejšnjih rodovih. Znano pa je, da se otrok, mali ali veliki, lažje obrne z vprašanji na mater kakor na očeta, posebno tam, kjer si ni oče že pri majhnem otroku pridobil zaupanja.

Nejasen odgovor ali malomarna zavrnitev sta škodljiva, večkrat usodna,

ker otrok izgubi zaupanje in, kar je še hujše, obrne za odgovor drugam.

V teh slučajih je boljše odložiti odgovor za pozneje, tako da otrok čuti, da je vprašanje važno, in ga z možem temeljito preiščeta. V mnogih slučajih je potrebno tudi še kakega zaupljivega pametnega prijatelja vprašati za nasvet. Bolje, da otrok počaka na odgovor, kakor da mu damo napačnega ali sploh nobenega. Otroci, ki ne dobi obljubljenega odgovora, bo vedel, da izbira rešitev lahko po svoji volji ali hipnemo razpoloženju. Izbral bo morda onega, ki mu bo za vse življenje v škodo, ali pogubo.

Posvet z možem o vzgojnih vprašanjih bi moral trajati nepretrgoma. Ker današnja vzgoja ni tako enostavna kakor je morda bila v preteklosti, je naravno, da se starši nanjo vedno pripravlajo s pomočjo ljudi, ki so o tem poučeni, po izkušnjah ali s pomočjo tozadnevne tiska vzgojnih knjig, katerih danes izbira ni lahka in zahteva nasveta. Če pogostoma jemljemo v roke sv. pismo, najdemo v njem modra nasveta na vsa vprašanja, ki se tičejo človeka.

Važno je neprestano čuvati nad otroki ne s tem, da neprestano nanje kričimo, ampak, da jim pomagamo do dobrega čtiva, primernega njegovi starosti, ga seznaniti z dobrimi prijatelji. Pazljivo meriti TV in kino, ki le redkokdaj nudita kaj dobrega in koristnega za otroka. Najhujše je to, da ubijata v otroku voljo do ustvarjanja. Vse je lahko, vse prijetno — ti sedi udobno in gledaš... Vse to se godi, ker kapitalistični napredek potiska kulturnega v ozadje. Zato je človek vedno manj vreden, njea vrednota se začne tri njegov denarnici.

Otrok je oster opazovalec. Že zgodaj, ne da bi se zavedal, vsrkava vase mišljenje svojih staršev. Kdor se tega zaveda, bo čutil dolžnost biti svojim otrokom vzor.

Nič ne pomaga govoriti o visokih idealih, če jih mi sami ne iščemo in če jim ne sledimo v vsakdanjem življenju. In prav to, samo to je za otrokovo rast odločilno.

V knjigi „Prt iz mrtvila“, ki jo je napisal vseučiliščni profesor dr. Komar, najdemo dragocen nasvet: „Ne moremo oznanjati ljudem ideale in jih učiti jasnih načel, pa naj bodo še tako pravoverne, če se ni poskrbelo obenem za trdo šolo življenjskega realizma, da se navadijo sprejeti dejansko stanje in delovati v okviru omejenih, a resničnih možnosti, ki so jim na razpolago, da se sprijaznijo s svojo in tujo bedo ter nepopolnostjo in kljub temu ne izgube zaupanja v rast in napredek. Tu velja nasvet iz knjige Makabejev (2, 7, 2j): „Prosim te, sin, glej v nebo in na zemljo! Ne samo v nebo!“

Torej realno življenje, ki se ravna po višjih vrednotah. Mlade družine se močno razlikujejo od starejših. Mož in žena sta med seboj vsaj navidezno bolj povezana in oba se z otroki več ukvarjata. Domovi so lepši, včasih skoro prelepji in blesteči. V takem domu otroku prav nič ne manjka. Bog blagoslovi življenje v njem in naj bi lepota doma podprla tudi duhovno rast in razcvet nove družine!

Kier duhovne rasti ni, postane človek žrtev udobnosti in suženj dragocene anararov. Posebno ženske, ki so ves dan doma, zapadejo raznim skušnjavam, ob katerih izgubljajo predragoceni čas. Programi TV, največkrat prazni in škodljivi! Koliko bolje bi bilo

marsikje, če bi mati še vedno sedela na trdem stolu in čitala pravljice svojim otrokom, se z njimi pogovarjala in pela. To zveni danes že staromodno, a kdor ima otroke rad, naj na to pomisli!

Čitanje zahteva veliko časa, tako težimo. Včasih smo ga jemali spanju, danes vzememo ga televiziji, ali nekoristnim in puhlim revijam. Dobiček bo kmalu viden, me in naša okolica bo bogatejša. In — vest bo mirna!

Glede družine še nekaj! Otroci so dolžni po svojih močeh pomagati staršem pri domačem delu, v tej zavesti naj rastejo ob nas. Lenoba je mlademu človeku slaba svetovalka. Otroci radi delajo v družbi posebno če so pogovori veseli in šaljivi in — da njihovo delo cenimo.

Nesposmetno je pred njimi obsojati kar na debelo današnjo mladino. Nasprotno! Pohvalimo kar je dobrega. Mirno in resno pa opozarjajmo, na kar je res slabo in tega ni malo. Recimo: hitri uspehi brez truda, zahteva po denarju, brezskrbno zapravljanje denarja za neumnosti. Želja do blestečega imena za vsako ceno, je vseeno, poklic ni važen; ponočevanje v zgodnji mladosti, ljubimkanje, mamila itd. Malo pa je med mladino želje po temeljitem znanju, ne marajo trdega dela in premišljevanja. Predvsem bežijo pred tišino in samoto, ki jo zahteva duhovna rast. Lažje jim je govoriti kakor premišljevat.

To so problemi, ki jih današnji mladji ljudje na splošno izbegavajo. In gotovo je še dolga vrsta drugih, ki jih čuječe oko staršev odkriva pri svojih otrocih.

Nikoli ne bo čuječnost prevelika.

(Konec prihodnjici)

Novice iz Slovenije

NOVA GORICA — V likovnem salonu Mebla je bila 15. aprila odprta razstava tržaškega slovenskega slikarja Klavdija Palčiča. Umetnik se je predstavil z vrsto modernistično zasnovanih del ob uporabi sodobnih likovnih pripomočkov.

LJUBLJANA — Društvo slovenskih skladateljev je podpisalo pogodbo s glasbeno založbo Hans Gerig iz Koeln o izdajanju del slovenskih kompozitorov. Za to priliko je Društvo izdalo večjezični katalog vseh doslej natisnjenih slovenskih del. Menijo, da sklep te pogodbe odpira nove možnosti za uveljavitev slovenskih skladateljev v svetu.

RATEČE — V gotski cerkvi sv. Tomaža so odkrili zanimive sledove nekdanje romanske cerkve na istem kraju. Čeprav bo treba še odkopavati in znanstveno obdelati, je po mnenju arheologov romanska cerkev iz 12. ali 13. stol, nekateri pa jo imajo še za starejšo. Še pred dokončno obdelavo novo odkrite romanike, ki je pustila sledove tudi v oknih na desni strani cerkvene ladje, bodo očistili freske, ki jih je akademik dr. France Stele že pred mnogih leti datiral v 15. stoletje.

CELJE — Slovensko ljudsko gledališče je uprizorilo dramo Življenje je sen Pedra Calderona de la Barca, ki je eno temeljnih klasičnih del španskega zlatega veka. Dramo, v katere središču je mit o poljskem kralju Sigismundu, je prevedel Niko Košir, režiral pa jo je Zvone Seldbauer. Glavno vlogo je igral kot gost Polde Bibič, član Mestnega gledališča ljubljanskega, v ostalih pa mlajša generacija celjskih gledališničarjev.

LJUBLJANA — Dirigent Bogo Leskovic je z velikim uspehom vodil orkester Muenchenske filharmonije. Glasbeni kritiki so ga zelo pohvalili. Tako je v časopisu Abendzeitung bilo zapisano, da je Leskovic dirigent, ki z malimi kretnjami pripelja orkester do velikih stvaritev, list Merkur pa je zapisal, da so spoznali dirigenta, ki ima resnični format, ki je 4. Brahmsovo simfonijo odlično predstavil.

PORTOROŽ — Ta mesec bodo odprli v tem letoviškem obmorskem kraju kot amfiteater oblikovano gledališče na prostem za 3000 oseb. Obenem bo tudi služilo za letni kino in za druge podobne prireditve.

MLADINSKI ZVEZNI SESTANEK

„V skupnosti je moč“. Pred 27 leti so naši starši zapustili domovino Slovenijo. Zapustili so jo skupaj in bili so si edini v ideji ter imeli močno vero. Preživeli so begunska leta in se potem naselili po raznih državah. V skupnosti so se uveljavili in napravili domove kot stober emigracije. Kot znak tiste skupne moči se je v nedeljo, 7. maja, zbrala slovenska mladina Vel. Buenos Airesa na svojem mesečnem sestanku, prav b 27. obletnici odhoda naših staršev. Mladina iz vseh okrajev je prihitela na sestanek v Slovensko hišo, katerega vodilna misel je bila „Slovenija v svetu“.

Najprej je bila v slovenski kapeli sv. maša. Kot vsak mesec, med sv. daritvijo je pel mladinski zbor s spremljavo kitare pod vodstvom gđc. Terezike Prijatelj. Nato je bil odmor, ki ga je vsak uporabil za srečanje s prijatelji in znanci. Ob lepem razpoloženju s primerno glasbo smo se poslužili zajtrka.

Sestanek je bil v gornji dvorani Slovenske hiše, ki je bila tudi okrašena primerno za to priložnost. Takoj je bila dvorana zasedena. Predsednik Pavel Fajdiga ml. je pozdravil udeležence in povabil k molitvi. Kratko je naznanil smisel sestanka in predstavljal predavatelja g. Marka Kremžarja.

G. Kremžar je najprej pojasnil, da predavanje samo nima pomena, a skupaj moramo študirati; snov, ki je danes eden najvažnejših faktorjev za obstoj in rast slovenskega naroda.

Dejal je: „Ko smo pred več kot 15 leti prvič govorili in pisali o Sloveniji v svetu se je zdelo marsikomu, da je to le privid emigracije. Danes nam razvoj dokazuje, da smo bili in smo na pravi poti... Ne gre več za dogmatični „lus sanguinis“ ali „lus soli“, gre za zavestno odločitev pripadnosti tej ali oni narodni skupnosti, za svobodno sprejete in ohranjene državljanstva. V resnici ni nič novega. Kot vedno nas tudi v tem uči zgodovina. Npr. Fenici, katerih dežela je bila majhna, so živeli v Grčiji, v Egiptu itd., a vedno so bili Fenici. Ali Grki, ki so v Afriki, v Italiji — ali Judje, ki so po vsem svetu. Vedno so Grki in Judje. Veže vse te naroda kultura, trgovina, vera, njihove značilnosti in tradicije. Istotako je s Slovenci. Razpršili so se po vsem svetu — a veže vse skupaj ista kultura, vera in tradicija.“

Nadaljeval je g. Kremžar: „Čeprav je res, da vsaka emigracija izgublja

KRANJ — V kranjski tekstilni tovarni IBI so z aprilom začeli odpustčati delavce; z začetkom letošnjega leta so začeli uvajati avtomatizacijo in so ugotovili, da imajo preveč delavcev. Odvišne delavce so mislili zaposliti v novih oddelkih, pa se je zidava zavlekla ter so zato morali seči po skrajnem sredstvu.

CERKNICA — V Cerknici so delavci, ki so zaposleni pri zasebnikih, ustanovili svoj sindkat. Čeprav jih dela pri zasebnikih nad šestdeset, je prišla na ustanovni občni zbor le tretjina.

LJUBLJANA — V letošnjem letu je bilo do 15. aprila na slovenskih cestah 110 smrtnih žrtev. Največ nesreč so povzročili vozniki motornih vozil, največ zaradi neprimerne hitrosti, zaradi izsiljevanja prednosti in pod vplivom alkohola.

MARIBOR — S 15. aprilom se je zvišala cena mleku v Mariboru od 2,20 na 2,90 dinarja za liter. V občinah Slovenjgradec, Dravograd in Ravne pa bo miko po 3 oziroma 3,15 za liter. V teh občinah je mleko dražje kot v Mariboru ker ga oblasti ne regresirajo.

NOVO MESTO — Industrija motornih vozil za letoš povečala proizvodnjo le za 25% in ne za 50% kakor prejšnja leta. Težišče poslovanja bo v proizvodnji prikolic. Razen tega bo IMV v juniju odprla v Belgiji tovarno za proizvodnjo prikolic za letno zmogljivost 10.000 avtomobilskih prikolic.

KRANJ — Svet gorenjskih občin je na svoji zadnji seji uradno podprl zamisel o ljudskem posojilu za obnovi cest, ki postajajo zaradi pomanjkljive vzdrževanja izredno slabe. Gorenjci bi za tako posojilo zavzeli vsaj na svojem območju, če bi ga ne razpisali za vso Slovenijo.

Umrli so od 13. do 15. aprila

LUBLJANA — Jožefa Tičar, 74; Pavel Pohleven, 75; Viktor Šušteršič, upok. soboslikar; Vitoslava Sajovic r. Kajfež 89; Ivana Zakšek r. Furlan; Marija Hribar roj. Bernik, 84.

RAZNI KRAJI — Marija Tominc, čistilka na osnovni šoli, Šentjost; dr. Engelbert Burja, tomolog, Trbovlje; Miha Vilman, upok. strojevodja, Jesenice; Gregor Modic, Maršiče pri Sv. Gregorju; Andrej Vilhar, posestnik, Veliki Otok; Franc Škrinjar, St. Lovrenc na Pohorju; Alojz Grebene, kovač, Ig; Jože Lampe, predmetni učitelj v p. 86; Jožek Hudobinski r. Kladnik, Kamnik.

člane, je prav res, da je dotok v emigracijo z osrednjih delov narodnega telesa stalen. Nепrestano živi izven slovenskega strnjeno naseljenega ozemlja od 15–20% naroda. Zato je naloga emigracije: ustvarjati in upravljati slovenske duhovne, kulturne in materialne dobrine izven slovenskega narodnega ozemlja, — gojiti med seboj in posredovati ostalim narodovim delom živ ideal demokratične družbe, grajene na podlagi krščanskega idealizma, v nasprotju s totalitarno miselnostjo in materialistično prakso trenutnih oblastnikov v domovini. Z drugimi besedami: „ustvarjati moramo Slovenijo v svetu“ v dobi, ko domači državni organizem nima za to delo razumevanja, ne sposobnosti, niti moralne legitimacije in avtoritete, da bi mogel to izpeljati, tudi če bi hotel“.

„Če bi naš narod ne bil eden najmanjših na svetu, bi bila naloga naše emigracije sicer ista, odgovornost in teža pa, ki padata na vsakega posameznika, na vsakega izmed nas pri tej nalogi — bi bili mnogo manjši. Pri velikih narodih so že po vsem svetu razpredeni gospodarski interesi, pa tudi kulturna pomembnost tolikšni, da posamezni člani njihove narodne skupnosti v zdomstvu bremena odgovornosti osebno skoraj ne čutijo. Pri malem narodu pa je drugače. Bodisi na svojem lastnem ozemlju, bodisi v svetu se mora mali narod za obstoj boriti. Pri tem pa je osebna odgovornost — pa tudi osebna zasluga in zadoščenje — ki jih prejema vsak posamezen član majhne narodne skupnosti. Narod bo živel toliko časa, dokler bodo njegovi člani skupno čutili, si med seboj pomagali, in kot narod živeli. Tudi mi, Slovenci v zdomstvu, se ne moremo otresti osebne odgovornosti za narodovo življenje in smrt. S tem namreč, da sodelujemo pri izvrševanju nalog, ki jih ima emigracija, večamo življenjski potencial vsega naroda, ne glede na razdalje, meje in politične režime, ki nas trenutno ločijo. Pri izvrševanju tega poslanstva rastemo tudi sami osebno. S tem, ko oblikujemo sebe, ne da bi se izkoreninili, dajemo slovenstvu nov, aktualnejši obraz, pomagamo sebi in narodu do globljih korenin v svetu.“

Takoj se je razvila debata, ki je bila nad vse živahna. G. Marko Kremžar v svojem preudarnem tonu je jedrnat odgovarjal na vprašanja. Predavatelj je dal obsejni pogled na kul-

Obletnica Slovenskega doma v Carapachay-u

Skupina Slovencev, ki se je naselila v Carapachayu in v bližnjih okrajih, si je že pred 12 leti postavila skromen dom, kjer se zbira k sestankom in prireditvam. Ustanovitelji doma so morali tedaj krepko prijeti za delo in veliko žrtvovati, da so zmogli plačati lot in začetni zidanjem. Lepa edinstvo v tej sicer maloštevilni skupini in požrtvovalnost članov pa je imela lepe uspehe. Prvemu lotu se je pridružil še drugi lot in prvotnemu prostoru so vsako leto prizidali še kak nov prostor, tako da imajo danes v Carapachayu prijeten, prostoren in lepo urejen dom z velikim senčnim dvoriščem, baliniščem in velikim športnim prostorom.

Ta dom je v nedeljo, 7. maja praznoval dvanajstletnico svoje ustanovitve in drugo obletnico svoje blagoslovitve. Lepo število rojakov iz vseh strani Velikega Buenos Airesa se je zbralo že pri dopoldanski sv. maši, ki jo je v dvorani doma daroval msgr. Anton Orehar, ki je po evangeliju najprej čestitil rojakom iz Carapachaya k lepi obletnici ter nato naglasil zlasti tole:

„Takih praznikov ne smejo postati samo obujanje starih spominov ali pesimističnih napovedi za bodočnost, temveč trezni pregledi nalog, ki jih moramo izpolniti v krščanskem in slovenskem pogledu. Kljub vsem problemom, ki bodo vedno vstajali v verskem in narodnem oziru, moramo ohraniti svoje zaupanje v bodočnost, zavedajoč se, da bomo te probleme rešili ne le z enim ali drugim osamljenim dejanjem, ali besedo, temveč, če si bomo ohranjali zdrav krščanski in slovenski čut, katera nas bosta stalno vodila v našem delovanju ter izbiri sredstev, katera so nam za doseg cilja potrebni. Najbolj moramo vedeti, da stalno iščemo drug drugega, ne le takrat, kadar česa potrebujemo, temveč tudi takrat, da potrebni kaj nudimo od svojega. Ne smemo misliti le za par let naprej, temveč skrbeti, da skupno ustvarimo pogoje za življenje par generacij. Stalno poudarjajmo, da poleg ustvarjanja osebne sreče mislimo na blagor posameznih okrajev in končno celotne slovenske skupnosti v Argentini.“

Po sv. maši so se številni gostje posedli k pripravljenim mizam v dvorani in na vrtu h kosilu. Kmalu popoldne pa so pričele prihajati nove množice rojakov k popoldanskemu programu. t. j. k akademiji.

Akademija

Okoli 16 je stopil na oder g. Aleksander Pirc ter povedal spored akademije. Predsednik odbora Slovenskega doma g. Lojze Sedej je nato prisrčno pozdravil zbrane goste, posebej msgr. Oreharja, predsednika Narodnega odbora g. Miloša Stareta in soprogo, predsednika Zedinjene Slovenije g. Boža Stariha in soprogo, glavnega govornika akademije.

SLOVENCI V ARGENTINI

Osebnе novice

Krst, V soboto, 29. aprila, je bil krščen Matjaž Markež, sin Francija in g. Cristine roj. Saavedra. Botrovala sta gđc. Adriana Saavedra in Joža Markež. Srečnim staršem naše čestitke.

BUENOS AIRES

† URH FRANCE

Ob zaključku lista smo prejeli vest, da je v 71 letu od kapi zadet umrl v San Antonio de Padua France Urh. Naj počiva v miru.

ZVEZA MATER IN ZENA

V mesecu maju je preteklo 27 let, kar smo skupaj šli iz naše domovine, skupaj prehodili križev pot čez Ljubelj in se pozneje skupaj selili iz enega ta-

turno, gospodarsko in politično povezanost. Važen činitelj te povezanosti pa je utrjevanje slovenskega jezika, brez katerega se skupnost ne more ohraniti. Jezik tudi vpliva na osebnost. K strukturi človeka ima vpliv znanje jezika. Polagal je važnost na „izmenjavo študentarje“ med Slovenci po svetu. Poudaril je pomanjkanje gospodarske oz. trgovske povezanosti med Slovenci po svetu. Do sedaj je kultura najmočnejša vez. Omenil je žalostni odnos, ki ga ima komunistična vlada do izseljenec. Zanima se le za materialni dobiček, nič važnosti pa ne polaga na intelektualno ali gospodarsko povezanost z izseljenci. Nazadnje je označil, da je Narodni odbor za Slovenijo v emigraciji edini simbol celotne skupnosti in politične povezanosti. Je tisti, ki povezuje Slovenijo v svetu.

G. Marko Kremžar je zaključil debato k vzpodbujanju do uresničitve gesla: „Slovenija v svetu“.

Bučno ploskanje je potrdilo govorniku zahvalo in priznanje.

Predsednik Fajdiga je zaključil sestanek z molitvijo.

nika na akademiji ing. Jerneja Dobovška ter številne zastopnike slovenskih domov in organizacij. Dalje je g. Sedej naglasil, „da smo člani doma v Carapachayu kakor Črtomirov trop v Prešernovem Krstu pri Savici, sicer majhen po številu, pa velik po volji za napredek pa tudi velik v ljubezni do domovine in do narodnih in kulturnih vrednot. Ohranjamo sebi, posebno pa hočemo posredovati svoji mladini vsa tista izročila, za katera smo svoj čas stopili v obrambo in raje izbralj svobodo na tujih tleh kakor pa zasužnjeenje svojega duha v domovini. — Naš dom je majhen slovenski otoček v tujem velikem morju. V njem se radi zbiramo vsi, od najmlajših, ki v slovenski šoli ob požrtvovalnem prizadevanju naših učiteljev prejema prvo znanje v materini besedi, preko odrasle mladine, ki v obeh svojih organizacijah raste in se koristno vrašča v našo slovensko skupnost, do starejših, ki v tem domu najdemo marsikaj čistega, kar smo nekoč doma imeli...“

Po predsednikovem govoru se je dvignil zastor. Na odru so bili zbrani učenci in učenke vseh razredov slovenske šole v Carapachay-u in deklamirali razne slovenske pesmi. Zlasti krepko sta sedmi in osmi razred podala Prešernov uvod h Krstu pri Savici. — Članice krožka SDO so pod vodstvom g. Marjanca Škulj Kraljeve v narodnih nošah lepo izvajale simbolično vajo.

Sledil je slavnostni govor ing. Jerneja Dobovška, ki ga je vsa dvorana pazno poslušala in nato nagradila s krepkim ploskanje. Govor prinašamo na prvi strani našega lista. Po govoru je stopil pred zastor predsednik Zedinjene Slovenije g. Stariha ter izrekel prisrčno zahvalo g. Aleksandru Piru, ki je pred 14 leti na zasebnem domu začel poučevati slovensko mladino in je nato ves čas požrtvovalno vodil slovensko šolo v Carapachayskem domu. Mala Anica Koresova v narodni noši mu je v zahvalo izročila šopek nageljnov, mali Pavle Belec — tudi v narodni noši — pa slovenski izvod Martina Fierri. Vsa dvorana je g. Piru krepko ploskala.

Člani odseka SFZ so nato lepo recitirali Gregorčičevo Kmetiki hiši.

Celoten spored je bil tako po sestavi, kakor po izvedbi, na izredni višini in so bili vsi nastopajoči deležni spontanega odobravanja občinstva. Presenetil pa je zaključni nastop mladinskega pevskega zbora, ki je pod vodstvom Aleksandra Pirca in ob spremljavi harmonike (Janez Žnidar), zapel nekaj lepih novejših pesmi, eno špansko in pesem o izgubljeni svobodi, iz Verdijeve opere Nabucco. Odobravanje poslušalcev je bilo tako navdušeno, da je zbor moral eno pesem ponoviti.

Tej lepo uspeli akademiji je sledil družabni del prireditve ob sodelovanju orkestra Planika.

borišča v drugega. Ker smo živeli tako tesno skupaj kot ena sama družina, smo le prepogosto videli napake drug drugega s prevelikimi naočniki in se le premalo pogledali v svoje lastno ogledalo. Če danes obujamo spomine na one klavne čase, se moramo zavedati, da nas kljub nekaterim nesoglasjem vendarle družijo trdna vez, in da je naša usoda potisnjena v isti kalup.

Upoštevač to razlogo, je Zveza mater in žena pod vodstvom svoje predsednice g. Pavline Dobovškove sklenila, naj se mesec maj imenuje družinski mesec, hkrati pa tudi dobrodeln mesec. Zima trka na vrata tudi tistih naših ljudi, ki so osamljeni, zapuščen, stari, bolni in onemogli. Zato apeliramo na dobro srce naših mater in žen, na naj večkrat obiščajo te siromake. V duhovni in materialni stiski bo marsikateremu izmed njih dobrotna beseda nudila vsaj moralno pomoč. Prosimo tudi naše matere in žene, naj primere duhovne in materialne stiske sporočajo odboru Zveze, da ukrene potrebne korake. Tako se bomo tudi na najlepši način oddolžili spomnu naših padlih.

Za konec dobrodelnega meseca maja pripravljajo Zveza skupno s krajevnimi odbori pisan družinski popoldan, namenjen predvsem zabavi in razvedrilu. Ta edinstvena prireditev v letu bo 28. maja ob štirih popoldne v Slovenski hiši. Imeli bomo skupno sv. mašo, nato pa bodo navzoči povabljeni na čaj in priigrizke. Čajanki bodo sledile zabavne točke. Posebej opozarjamo na mladinskih gosbo, ki bo pod vodstvom g. Skubica sodelovala na tej prireditvi.

Omeniti moramo tudi krasno umetniško sliko, ki jo je Zvezi podaril naš priznani umetnik Ivan Bukovec v dobrodelne namene. Reprodukcijske se dobe pri krajevnih odborih in pri vseh odbornicah Zveze. Prosimo naše prijatelje in dobrotnike, naj si nabavijo te reprodukcije, saj jim bodo v najlepši okras v njihovih domovih.

v "Svobodni Sloveniji" Pred dvajsetimi leti

8. maja 1952. — št. 16.

NOVICE IZ SLOVENIJE

Na XI. zasedanju ljubljanske mestne skupščine je neki Pintarič v imenu posebne komisije stavil predlog za preimenovanje 35 ulice, cest in trgov, „katerih imena so ne samo zastarela, temveč v nekaterih primerih celo prav reakcionarna in tako v nasprotju z našo družbeno stvarnostjo“. Zato so seveda dobili v slovenski prestolnici za slovenski narod in slovensko kulturo „zaslužni“ možje kot Tito, Kardelj in Kidrič svoje ulice. Te so preimenovali takole: Tyrševa cesta je sedaj Titova, Knaflijeva ulica je sedaj Tomšičeva, Selenburgova Kardeljeva, Gajeva Kidričeva, Škofja ulica je Rozmanova, del Masarykove ceste pred postajo je sedaj Trg Osvobodilne fronte. Svoj trg sta dobila pod komunisti v slovenski prestolnici tudi Marks in Lenin in sicer so v Marksov trg preimenovali dosedanja Dapčevičev trg,

PREDAVANJE DR. MILANA KOMARJA

Na zborovanju argentinskih škofov, ki je te dni v San Miguelu, bo govoril rojak dr. Milan Komar, profesor na buenosaireški katoliški univerzi. Naslov njegovega predavanja je: Marksizem in njegove razne ideološke oblike.

† DORA FABJANČIČ

nar, je bil sin Miha Stareta, znanega podjetnika in gospodarstvenika, ki je bil med drugim tudi sograditelj kamniške železnice.

V zakonu Feliksa Stareta in Josipine Tršinar je bilo rojenih pet otrok: Hela, poročena z zdravnikom dr. Mavricijem Rusom, ki še živi v Ljubljani in je dočakal starost 92 let; Minka, poročena z inž. Lenarčičem; inž. Vladi, Dora in Saša. Pokojna g. Dora se je šolala v Gorici in v Švici, je bila zelo razgledana žena in je obvladala pet jezikov. Njeni starši so bili tudi lastniki graščine Rupert-Vrh s pripadajočim veleposestvom.

Leta 1926 se je pokojna poročila s Francem Fabjančičem, višjim železniškim kontrolorjem in se naselila na Rupert-Vrhu, katerega lastnica je postala. V zakonu sta se rodila sin Anatol in hčerka Lici. Med revolucijo so komunisti maja 1943 graščino požgali in istega leta meseca oktobra umorili moža Fabjančiča Franca, ter ga vrgli v prepad v Rogu.

Po koncu vojne je ga. Dora odšla z obema otrokoma v emigracijo, in je leta 1948 prišla v Argentino, kjer je do svoje smrti živela pri hčerki.

Pogreb je bil v petek, 5. maja, na pokopališču Chacarita. Naj počiva v miru. Prizadetim izrekamo naše sožalje.

ARGENTINA

Preteklo nedeljo, 7. maja se je, po dolgih letih, zopet velik del državljnov udeležil volilnega boja. Ta dan sta dve najmočnejši argentinski stranki, peronisti in radikalni, volili strankarsko vodstvo. Seveda stvar ni bila tako enostavna, kot bi izgledalo na prvi pogled, in položaj obeh strank je precej različen.

Pri radikalnih je šlo za predsedništvo buenosaireškega okraja v narodni komite. Važno v tem je, da zmagovita lista zaradi važnosti veleokraja tudi doseže predsedništvo stranke v vserepubliškem svetu. Predstavili sta se dve listi, eni je načeloval dosedanj radikalni predsednik dr. Balbin, star radikalni vodja, drugi pa dr. Alfonsin, mlajši vodja bolj nacionalne struje radikalov. Zmagal je prvi, vendar števil glasov, ki jih je prejela Alfonsinova frakcija, zagotavlja tej struji tretjinsko manjšino v narodnem komiteju. Seveda volilna borba ni bila huda, in po skrutiniju sta si oha kandidata delala poklone in hvalila demokratičnost, ki so jo pokazali radikalni.

Vse drugače je pri peronistih. Tu do volitev v številnih okrožjih sploh ni prišlo, marveč so bile preložene na poznejši čas. Volili so le v tistih okrožjih,

(Nad. na 4. str.)

SLOVENCI PO SVETU

AVSTRALIJA

Ansambel Lojzeta Slaka
v Avstraliji

Komunistični režim, ki je podjar-mil našo domovino, se na vse načine trudi, da bi dobil izseljence na svojo stran, jih pridobil za obiske domovine (devize) in uporabil za svojo politično pripravo. V ta namen je poslal v Avstralijo ansambel Lojzeta Slaka, ki je hodil iz kraja v kraj, kjer so večje skupine Slovencev. Zanimivo pa je, da je Slakovo skupino spremljala štirčlanska delegacija Izseljenke Matice kot nekaki nadzorniki in politikomisarji. In še bolj zanimivo je to, da so morali organizatorji Slakovih gostovanj po Avstraliji pokriti tudi stroške za to štirčlansko policijsko delegacijo, kar je vse skupaj stalo 22.000 dolarjev, kar je tudi za avstralske razmere ogromna vsota. Torej režimska propaganda na račun avstralskih ljubiteljev slovenske pesmi. In še eno žalostno zanimivost naj povemo, da je po zaslugi Izseljenke Matice in jugoslovanskih diplomatskih oblast: Slakova skupina nastopala kot „Jugoslovanska skupina“. Vsa propaganda je govorila le v tem smislu in o Slovencih ni bilo ne duha ne sluha. Zato nas v Avstraliji prav malo kdo pozna pod imenom Slovenec ali Slovenija. Če so jih že vpregli v režimsko propagando, naj bi jih vsaj pravilno predstavili avstralski javnosti.

P. P. (Avstralija)

Srebrna poroka. Dne 25. marca t. l. sta v Kew (Vic.) praznovala srebrno poroko g. Franc Plešničar in gospa Antonija roj. Božič. Zanju je bila opravljena večerna maša v cerkvi v Kew-u. Ob tej priložnosti je prišel na to družinsko slavo tudi starejši sin Frank, ki je v službi v Južni Africi. Rojaki iz Argentine se te družine gotovo dobro spominjajo, saj je več let živel v Argentini, kjer so trije sinovi usta-

ARGENTINA

(1. d. s 3. str.)

Kier se je predstavila ena sama lista, t. k. m. „edina lista“. V ostalih okrajih pa je prišlo do paradoksa da sta bili kar dve „edini listi“. Vsak si je pripisoval pravico do „edinstva“, katero je Madrida ukazal Perón. Kakor pote-rajajo nasprotstva v radikalizmu mirno in vse ostane le v neki formalnosti, tako pri peronistih notranja ternja do-sežejo hude meje. Med nasprotnimi frakcijami je prišlo do hudih besednih bojev, pa tudi do streljanja, tako da je bilo tudi že nekaj smrtnih žrtev. Peronizem je trenutno tako razdeljen, da je upravičeno pričakovati njegovo atomizacijo, takoj ko bo Perón, ki se že bliža osemdesetim letom, izpustil vaje-ti iz rok.

Za dobro voljo

Tudi ko bi moški žensko razumel, tega ne bi mogel verjeti.

OD DOMA

Edina rešitev starih problemov so novi problemi.

Po filmskem svetu

Petdeseti slovenski film

Proti koncu lanskega leta so v Slo-veniji slavnostno predvajali slovenski film „Maškarada“. Je to 50. slovenski celovečerni film (largo metraje), odkar je takoj po vojni začel štetje partizan-ski film „Na svoji zemlji“.

Ob tem majhnem jubileju se kritik Stanko Šimenc sprašuje v reviji Prostor in čas, ko ugotavlja ne le maloštevilno, temveč tudi precej revno proizvodnjo slovenskega filma: „Ali sploh moremo govoriti o slovenskem filmu?“ In še: „Če pa imamo slovenski film, v čem je njegov slovenski značaj?“

Položaj slovenske filmske proizvo-dnje res ni rožnat, ne po številu (eden, dva, kvečjemu izredni trije filmi na leto), ne po kvaliteti. Tematika je še vedno pretežno partizanska. Spričo ta-kega stanja šimenc ponavlja ugotovi-tve, ki so bile zapisane ob 20-letnici slovenske filmske ustvarjalnosti:

„Ne vem sicer, kako je začrtana na-ša filmska prihodnost, če sploh je. Mor-da ne bi bilo napak, če bi nas vodilo morda kako filmsko „Potovanje od Litije do Čateža.““

Šimenc še ugotavlja, da je „težko razumeti, zakaj smo si“ doslej „pri-voščili toliko relativno in absolutno slabših filmov“. Tudi „Maškarada“ spada mednje, saj isti kritik ugotavlja, da „ni ravno imeniten film za jubilej“

novili znanj orkester „Goldentons“, ki je bil zlasti pri mladini izredno prilju-bljen.

Tudi Svobodna Slovenija, katere zvest naročnik je slavljeneč, najiskre-neje čestita k lepemu jubileju.

ZDA

Koncert v Clevelandu

V Clevelandu bo 13. maja v dvorani sv. Vida koncert združenih pevskih drutev „Vrba“ iz Toronta, Kanada, in „Slovenski fantje“ iz Clevelanda. Na sporedu je moški zbor „Vrbe“, potem ženski zbor „Vrbe“, „Slovenski fantje“ mešani zbor „Vrbe“, in koncert bodo zaključili združeni zbori, ki bodo skup-no zapeli dve pesmi. Skupno bo nasto-pilo 70 pevcev. Pevski zbor „Vrba“ bo dirigiral Ignac Križman, „Slovenske fante“ pa dr. Jerko Gržinič.

Za Cleveland bo gostovanje sloven-skih pevcev iz Kantade in skupen nastop s „Slovenskimi fanti“ v Clevelandu go-tovo izreden pevski dogodek.

KANADA

Občni zbor Društva SPB-Toronto se je vršil 18. marca 1972 ob 7.30 zvečer v Slovenskem domu na Pape Ave. Ob lepi udeležbi članstva se je precej raz-pravljalo o potrebah in delu društva. Vsi navzoči so podprli predlog, da naj sedanji odbor ostane še eno leto.

PO ŠPORTNEM SVETU

V Rotterdamu se je 15. aprila pri-čelo VIII. evropsko prvenstvo v na-miznem tenisu; nastopilo je 214 igral-cev in igralk iz 29 držav. Jugoslavija je v prvem ekipnem srečanju prema-gala Španijo s 5:0. Jugoslovanski tek-movalci so v ekipnem tekmovalju med favoriti, drugi pa so še Švedi, Sovjeti in Angleži.

Na evropskem prvenstvu v badming-tonu je jugoslovanska reprezentanca med 13 državami zasedla 11. mesto. Med posamezniki na tekmovalju v Landskroni jugoslovanski tekmovalci niso imeli posebne sreče, ker so že v prvih srečanjih naleteli na favorite. Evropski prvak je postala ekipa Ang-lije pred Dansko in ZEN.

Knjigo o športu je izdala Državna založba Slovenije. Prevedla jo je Jelica Vazzaz; vrsta strokovnjakov je pod uredništvom Zarka Sušica (založba Mladost iz Zagreba) predstavila na-slednje športne panoge: atletiko, ko-šarko, rugby, roket, hazeno, nogo-met, hokej na travi, tenis, namizni tenis, odbojko, baseball, keglanje, stre-ljanje, lokostrelstvo, rokoborbo, boks, judo, vaterpolo, veslanje, plavanje, ska-kanje v vodo, dviganje uteži, vožnjo s kajakom in kanujem, jadrnanje, golf, motorni šport na vodi, drsanje, sankan-je pa še razvoj telesne kulture in športa. Je to zanimiv priročnik s šte-vilnimi ilustracijami, z vsemi potreb-nimi tehničnimi podatki in s kratko zgodovino obdelanih športnih panog.

Športni novinarji Slovenije so glosa-vali o najboljših slovenskih športnikih leta 1971. Naslov športnice leta je s 50 glasovi pripadel metalci kopja Na-taši Urbančičevi, ki je z državnim re-kordom 58,59 m dosegla lani osmi naj-boljši rezultat na svetu, za najboljšega športnika je bil s 47 glasovi izbran nogometaš Olimpije Brane Oblak, ki je bil lani stalni član jugoslovanske reprezentance, in za moštvo leta 1971 pa so izbrali z 41 glasovi hokejiste z Jesenice.

OBVESTILA

NEDELJA, 14. maja 1972:

Vseslovensko romanje v Luján.

SREDA, 17. maja 1972:

V Slovenskem domu v San Martinu ob 18.30 sestanek Lige žena-mati. Raz-govor bo o predmetu: „Mi in naša mla-dina ob revoluciji“.

SOBOTA, 20. maja 1972:

V Slovenski hiši ob 20 kulturni ve-čer Slovenske kulturne akcije. Dr. Franček žebot: Slomšek in Prešeren. O pomembnosti srečanja Korošca Jarnika, Štajerca Slomskega in Kranjca Prešerna za enotnost slovenskega knjižnega je-zika. (Za 110-letnico Slomškove smrti).

NEDELJA, 21. maja 1972:

V Našem domu po maši sestanek Zveze žena in mater iz San Justa. Predava ga. Matičičeva: Žena in njeno zdravje.

V Slovenski vasi otvoritev igrišča za odbojko s celodnevni programom.

ČETRTEK, 25. maja 1972:

Na Pristavi ob 19 filmski večer.

NEDELJA, 28. maja 1972:

V Slovenski hiši ob štirih popoldne bo priredila Zveza mater in žena ču-janko. Vljudno vabljeni na prijeten dru-žinski popoldan.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Slovenska radijska oddaja bo 13. maja posvečena našemu slovenskemu romanju. Poslušali bomo zvonove s Sve-te gore, Brezij in Gospe Svete. Ljudska Marijine pesmi pa nas bodo v duhu pre-nesle v ta Marijina svetišča.

Ne pozabite odpreti svojih radio-apativ v soboto, 13. maja, ob 17.34 na radio Antartida.

18. maja pa se bodo sestali referen-ti Zedinjene Slovenije.

28. maja se bo slovenska skupnost poklonila pred spomenikom grala. San Martina — Osvoboditelja Argentine.

POPRAVEK

V zadnji številki našega lista je bil objavljen govor pisatelja Karla Mav-serja, ki ga je posvetil slovenskim ma-teram in ženam na predvečer svojega odhoda. V enem stavku se je vrnila ne-ljuba pomota, ki kvari smisel stav-ka. Stavek se pravilno glasi: Treba je misliti, da je vsak dan našega življe-nja dragocen (ne drugačen), če ga zna-mo porabiti bolj v potrebo drugim, ka-kor v svoje ugodje.

UNIV. PROF.

DR. JUAN BLAZNIK

Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855

C. José E. Uriburu 235, Cap. Fed

špecialist za ortopedijo in travmatologijo

Ordinira v torek, četrtek in soboto od 17 do 20

želel, da bi lahko igral vlogo tega pa-peža, katerega sem zelo občudoval od prvega trenutka.“ Burr je bil večkrat osebno sprejet pri papežu Janezu XXIII.

Še en Don Quijote

V kratkem bodo v Hollywoodu za-čeli snemati novo verzijo tega slavnega Cervantesovega romana. To pot se je za Quijota zavzelo podjetje „Inter-national Producing Associates“. Špan-skega viteza bo igral Robert Ryan, Buddy Hackett bo pa Sancho Panza.

Kratkometražna v Krakovu

Med 6. in 11. junijem bo v poljskem mestu Krakovu Deveti mednarodni fes-tival kratkometražnega filma. Festival prireja Državno ministrstvo za Umet-nost in Kulturo in pa mestni komité. Pričakujejo veliko udeležbo iz številnih držav, ki se bavijo s proizvodnjo te vrste filmov.

Še o Cannesu

Po dolgih letih je v razsodišču film-skega festivala v Cannesu tudi en Rus. V žiriji, ki ji predseduje Joseph Losey, se nahaja tudi Mark Donskoj, star 71 let, ki je znan zlasti po številnih fil-mih, snemanih po povestih Maksima Gorkoga.

VSESLOVENSKO ROMANJE
V LUJAN

Romanje Slovencev v Argentini k Materi božji v Luján bo 14. maja s sledečim programom:

Ob 9.45: skupen vohod v cerkev s slo-vensko zastavo.

Ob 10: romarska sv. maša, ki jo bo da-roval msgr. Anton Orehar za vse rojake v Argentini. Opoldanski od-mor naj bo za okrepčilo, srečanje z rojaki in zaseben obisk Marije.

Ob 14: popoldanska pobožnost: petje, pridiga g. Andreja Pribila, C. M., procesija, darovanje in prejem spominskih podob, pete litanije Matere božje in blagoslov z Naj-svetejšim.

Dr. Tone Žužek
ADVOKAT

Urađuje od 17.30 do 19.30.
Ponedeljek, sredo, petek

Lavalle 2331, p. 5. of. 10

T. E. 47-4852

JAVNI NOTAP

FRANCISCO RAUL
CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires

Pta. baja, ofic. 2

T. E. 35-8827

Odseka SDO in SFZ Slovenska vas
vabita vse Slovenke in Slovence, posebno pa mladino na

ŠPORTNI DAN

„Otvoritev športnega igrišča“

21. maja

Ob 10.30: koš — odbojka SDO, odbojka SFZ — kosilo — nadaljevanje
Sodeluje PLANIKA

Denarne naložbe, posojila

Pod najboljšimi pogoji!

KREDITNA ZADRUGA SLOGA z. z. o. z.

Bm. Mitre 97

638-6574

Ramos Mejia

Uradne ure: ob torkih četrtek in sobotah od 16 do 20.

Lado Meden

Vsem prijateljem in znancem sporočamo žalostno vest, da nas je v 62. letu starosti dne 28. aprila 1972 za vedno zapustil naš dragi mož in stric

Zahvaljujemo se vsem, ki so ga hodili obiskovat v njegovi težki bolezni, vsem darovalcem vencev in cvetja, prav tako kot vsem, ki so ga prišli kropiti.

Posebna zahvala g. Juretu Rodetu za pogrebne obrede, družini g. Franca Resnika, kot tudi vsem, ki so ga spremili na zadnji poti.

Žalujoči: Ana roj. Pregelj, žena;

Milan Keržič, nečak z ženo Mari in ostalo sorodstvo v domovini.

Buenos Aires, Begunje, Cerknica, Unec, Ljubljana.

Okrepljena s tolažili sv. vere nas je zapustila v 79. letu starosti dne 4. maja 1972 naša draga mama, sestra, tašča, teta, majka

Dora Fabjančič roj. Stare

K večnemu počitku smo jo spremil dne 5. maja na pokopališče Chacarita.

Zahvaljujemo se g. Jožetu Koščku za stalno duhovno tolažbo v času njene bolezni in za vodstvo pogreba. Zahvaljujemo se tudi vsem, ki so nam bili v pomoč v času njene bolezni, vsem, ki so jo spremili na njeni zadnji poti, darovalcem cvetja ter ing. Matičiču za poslovilne besede ob odprtem grobu.

Žalujoči:

v Argentini: Anatol, sin, z družino;

Lici por. Golob, hčerka;

Saša Stare, brat, z družino;

v Ljubljani: ing. Vladi Stare, brat, z družino in ostalo sorodstvo.

Buenos Aires, Godoy Cruz, Posadas, Ljubljana.

Slovensko zavetišče bo dom vseh Slovencev, ki bi ga potrebovali!